

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Podbřezí**, se sídlem Podbřezí, zastoupené JUDr. Jaromírem Jeřábkem, advokátem se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, Staré nám. 67, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2005, č. j. 43934/2005-11000, zamítl ministr zemědělství rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 24. 5. 2005, č. j. 34336/2004-16230, kterým bylo v řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád), (dále jen „správní řád“), zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 6. 2004, č. j. 14036-1/ZP/2004-So. Posledně uvedeným rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje byly na návrh žalobce podaný dne 30. 12. 2003 stanoveny s odkazem na § 29 odst. 3 a § 3 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) pro společenstevní honitbu P. jakostní třídy, minimální a normované stavy, požadovaný poměr pohlaví, věková skladba zvěře a koeficient očekávané produkce.

Krajský úřad tak rozhodl podle § 50 tehdy účinného správního řádu namísto Městského úřadu Dobruška poté, kdy tento úřad zůstal podle názoru Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ve věci nečinný a přes zákonem stanovenou lhůtu nerozhodl. Krajský úřad dovedl,

že žalobce splňuje zákonné požadavky na tvorbu honitby, jež byla v souladu s tehdy platnými předpisy uznána rozhodnutím Okresního úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 3. 2. 1993, č. j. LHZ 391/92-221, nenastal zánik žalobce v důsledku neprovedené transformace podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a žalobce podle krajského úřadu nebyl povinen podat do 31. 12. 2002 návrh na uvedení své honitby do souladu se zákonem o myslivosti, jak v případě nesouladu dosavadní honitby se zákonem o myslivosti vyžaduje § 69 odst. 1 tohoto zákona.

Následně žalovaný shledal v rámci postupu podle § 60 správního řádu důvody pro zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje mimo odvolací řízení a v rámci tohoto řízení dle § 65 a násl. správního řádu vydal výše uvedené rozhodnutí, jímž rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Žalovaný dospěl v rozhodnutí vydaném v prvním stupni i v rozhodnutí o rozkladu k závěru, že žalobce zanikl, neboť podle zápisu a usnesení valné hromady žalobce ze dne 28. 2. 2003 byla nezpochybnitelně projevena vůle, že honební společenstvo rozhodlo o svém zrušení ke dni 31. 3. 2003 s likvidací. Zrušení Honebního společenstva Podbřezí bylo oznámeno dne 7. 3. 2003 Městskému úřadu Dobruška pro vyznačení v evidenci. Tento úřad pak na základě tohoto oznámení provedl výmaz Honebního společenstva Podbřezí z rejstříku honebních společenstev. Dne 7. 3. 2003 byl rovněž podán Městskému úřadu Dobruška návrh na uznání honitby Podbřezí II. Dne 30. 12. 2003 podali JUDr. J. S. a ing. J. F. jménem Honebního společenstva Podbřezí oznámení o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Krajský úřad tedy dle názoru žalovaného pochybil, pokud se tímto návrhem podaným pozdě a navíc neoprávněnou osobou zabýval. V daném případě bylo lze podle žalovaného dovodit i zánik honitby, protože nebyl do 31. 12. 2002 správnímu orgánu podán návrh na uvedení honitby uznané podle dosavadních předpisů do souladu se zákonem o myslivosti. Údajné podání návrhu ústní formou bez spolehlivého doložení obsahu takového návrhu nelze podle žalobou napadeného rozhodnutí považovat za dostačující pro zjištění, že návrh byl podán. Návrh, o kterém rozhodl krajský úřad, není vůbec návrhem, o kterém by bylo třeba rozhodnout, a nebylo proto nutno, aby byla věc vrácena krajskému úřadu k novému projednání.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 5. 4. 2007, č. j. 8 Ca 62/2006 - 24, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž svůj rozsudek odůvodnil následujícím způsobem:

Městský soud v Praze citoval dikci příslušných ustanovení zákona o myslivosti, především přechodných ustanovení § 69 odst. 1 a 2 tohoto zákona, jež se týkají transformace honitby uznané podle dosavadních právních předpisů a transformace honebního společenstva vzniklého podle dosavadních právních předpisů, dále ustanovení § 29 odst. 3 zákona o myslivosti upravující obsah rozhodnutí o uznání nové honitby dle tohoto zákona a § 20 odst. 3 zákona o myslivosti upravující vznik nového honebního společenstva registrací v rejstříku honebních společenstev podle tohoto zákona.

Dále městský soud převzal do textu odůvodnění argumentaci vyplývající z dosavadní judikatury správních soudů, konkrétně z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 52 Ca 51/2003 - 51, publikovaného pod č. 662/2005 Sb. NSS, aniž by ovšem na tento judikát výslovně odkázal. Takto tedy Městský soud v Praze po vzoru uvedeného judikátu konstatoval, že orgány státní správy myslivosti nejsou ze zákona o myslivosti legitimovány k vedení řízení podle § 20 zákona o myslivosti o registraci honebního společenstva vzniklého podle dřívějších předpisů, jsou pouze oprávněny po dotčeném honebním společenstvu požadovat doklady uvedené v § 69 odst. 2 citovaného zákona a ověřovat skutečnost, zda honitba dosahovala ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha. Zjistí-li přitom, že podmínky podle § 69 odst. 2 citovaného zákona byly v rozhodné době splněny,

nevydávají o tom rozhodnutí konstitutivní povahy, ale zjištěné skutečnosti mohou pouze deklarovat. Ustanovení § 20 odst. 3 zákona o myslivosti se vztahuje na vznik honebního společenstva, neboť je pojmově vyloučeno, aby již vzniklé honební společenstvo znovu vzniklo. Z přechodných ustanovení zákona o myslivosti vyplývá, že stávající honební společenstva nezanikají, nýbrž zůstávají zachována, a nejedná-li se o obory nebo samostatné bažantnice, pak musí splňovat podmínku minimální výměry honitby 500 ha. Právní povaha honebního společenstva se řídí zákonem o myslivosti ode dne jeho účinnosti, přičemž právní povahou je nutno rozumět existenci, změnu a zánik stávajících honebních společenstev. Stávajícímu honebnímu společenstvu je uložena povinnost přijmout stanovy, popřípadě je přizpůsobit zákona o myslivosti, do 31. 3. 2003, jinak přímo ze zákona zanikají. Z přechodných ustanovení tedy vyplývá povinnost honebního společenstva uvést do souladu své orgány a rovněž nezbytnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, a to k 31. 3. 2003. Jinou povinnost pro stávající honební společenstva z těchto ustanovení dovodit nelze.

Z takto citovaného judikátu Městský soud v Praze převzal rovněž rozsáhlou pasáž týkající se přípustnosti použití analogie ve správním řízení, v níž původně Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích dovedl (ovšem v rámci přezkumu správního rozhodnutí, v němž orgán ochrany myslivosti analogicky aplikoval ustanovení § 20 zákona o myslivosti i na „registraci“ honebního společenstva vzniklého již podle dosavadních právních předpisů), že tam, kde zákon přímo neřeší určitý právní problém, lze užít analogie zákona, tj. použít ustanovení svou povahou a účelem nejbližšího. Správní orgán totiž v případech, kdy by nečinnost znamenala neposkytnutí právní ochrany (denegatio iustitiae), nemůže argumentovat tím, že zákon na daný problém nepamatoval, že jej neupravuje, nýbrž se musí s věcí vypořádat. V oblasti veřejného práva, v němž se vždy jedná o nerovné postavení účastníka správního řízení a autoritativně vystupujícího správního orgánu, je nutno mít na zřeteli, že meze pro použití analogie jsou zúženy (v poměru k užití analogie v právu soukromém, kde je rovné postavení subjektů) tím, že analogie nemůže zakládat povinnosti, tedy nemůže jít ve svém důsledku k tíži účastníka správního řízení (čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod). V inkriminované věci je právní povaha stávajících honebních společenstev dostatečně řešena přechodnými ustanoveními v § 69 zákona o myslivosti, což samo o sobě vylučuje použití analogie. Aplikace ustanovení § 28 zákona o myslivosti, jež upravuje rejstřík honebních společenstev, v podobě nové registrace stávajících honebních společenstev, je v rozporu se zásadami logického uvažování, neboť je absurdní, aby vzniklé společenstvo znovu vznikalo. Mimo to je aplikací, která nepřijatelně a bez dostatečné zákonné opory zatěžuje stávající honební společenstvo. Skutečnost, že analogie registrace šla ve svém důsledku k tíži účastníka správního řízení, je dalším důvodem nepřipustnosti a nezákonnosti použité analogie.

Dále Městský soud v Praze konstatoval, že ve správním spisu je založena fotokopie dopisu Ing. J. F. ze dne 5. 3. 2003, jenž byl adresován Městskému úřadu Dobruška a oznamoval, že dne 28. 2. 2003 schválila valná hromada honebního společenstva Podbřezí zánik tohoto honebního společenstva likvidací ke dni 31. 3. 2003 a že likvidátorem byl zvolen JUDr. J. S. Městský soud v Praze uvedl, že tato fotokopie není označena razítkem podatelny Města Dobruška, a proto tuto fotokopii nemohl považovat za důkaz oznámení zrušení Honebního společenstva Podbřezí tak, jak to učinil žalovaný ve svých rozhodnutích.

Městský soud v Praze měl za to, že pokud inkriminované honební společenstvo tvrdí, že honitba ke dni 31. 3. 2003 splňovala mimo zákonné výměry také ostatní požadavky na tvorbu honitby, že honební společenstvo přijalo stanovy a zvolilo orgány na valné hromadě dne 28. 2. 2003, avšak prokázání takového tvrzení je spojeno s obtížemi vyplývajícími mj. z toho, že údajné oznámení o souladu honitby se zákonem o myslivosti mělo být podáno do 31. 12. 2002 příslušnému okresnímu úřadu, je na místě, aby žalovaný nenechal celou tíhu dokazování

na účastníkovi řízení, nýbrž aby postupoval z úřední povinnosti, máje na mysli zjištění úplného skutečného stavu věci. Po úplně zjištěném skutkovém stavu bude další postup žalovaného záviset mj. na tom, zda orgány a stanovy dotčeného honebního společenstva byly v rozhodné době v souladu se zákonem. Pokud zákonné podmínky nebyly k 31. 3. 2003 splněny, pak honební společenstvo zaniklo přímo ze zákona (bez rozhodnutí správního orgánu) a je na místě provedení likvidace. I tato argumentace městského soudu je převzata, byť v modifikované podobě, z citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích.

Městský soud v Praze uzavřel věc tak, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto ho postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek Městského soudu v Praze včasnou kasační stížností opírající se dle názoru stěžovatele o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Dle obsahu kasační stížnosti se však jednalo o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a vady řízení před krajským soudem spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel namítal závažné rozpory v odůvodnění rozsudku. Na stránce 3 odst. 4 tohoto rozsudku je odkaz na smlouvu o nájmu honitby ze dne 5. 3. 2003 mezi Honebním společenstvem Podbřezí a Mysliveckým sdružením Podbřezí na dobu určitou od 1. 4. 2003 do 31. 3. 2013. Tato smlouva má dle názoru stěžovatele vícero nedostatků – nebyla projednána na valné hromadě, je podepsána JUDr. J. S. na jedné straně a JUDr. J. S., panem M. a panem D. na straně druhé, přičemž všichni vystupují jako fyzické osoby, pronajímatel je označen za držitele honitby, ačkoliv dřívější právní úprava tento pojem neznala a navíc smlouva nebyla zaslána do 15 dnů orgánu státní správy myslivosti, jak vyžaduje zákon.

Dále stěžovatel namítal, že oznámení ze dne 30. 12. 2003 o uvedení právní povahy, stanov, orgánů společenstva a honitby samé do souladu se zákonem o myslivosti bylo podepsáno JUDr. J. S. a ing. J. F., přičemž ani jeden z nich neměl právo takové oznámení podávat, neboť na valné hromadě dne 28. 2. 2003 bylo odsouhlaseno zrušení honebního společenstva a zvolen likvidátor JUDr. J. S. Ten mohl jakožto likvidátor provádět pouze úkony náležející do pravomoci likvidátora.

Stěžovatel dále považuje za nepravdivé tvrzení uvedené v jmenovaném oznámení ze dne 30. 12. 2003, z něhož měl vycházet i Městský soud v Praze, podle něhož honební společenstvo posoudilo na své valné hromadě dne 28. 2. 2003 otázku, zda honitba skutečně splňuje požadavky ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Stěžovatel uvádí, že ani ze zápisu ani z usnesení z valné hromady konané dne 28. 2. 2003 nic takového nevyplývá.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tvrzením, že by v případě, kdy zákon přímo určitý problém neřeší, bylo lze užít analogie zákona a tato povinnost by se měla vztahovat i na správní orgány. Dle názoru stěžovatele taková povinnost pro správní orgány neplatí, neboť ty jsou vázány zásadou zákonnosti a jakákoliv snaha vyhovět žádosti účastníka, která nemá oporu v zákoně, by byla v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Stěžovatel nepovažoval za správné ani konstatování Městského soudu v Praze, že z přechodných ustanovení § 69 zákona o myslivosti vyplývá „povinnost honebního společenstva uvést do souladu své orgány a rovněž nezbytnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, a to k 31. 3. 2003. Jinou povinnost pro stávající honební společenstva z těchto

ustanovení dovodit nelze“. Dle názoru stěžovatele tomu tak není, neboť zákon o myslivosti vedle výše uvedených požadavků vyžaduje i splnění ostatních požadavků na tvorbu honitby.

Jako jednu z hlavních vad rozsudku shledává stěžovatel skutečnost, že Městský soud v Praze neuznal za důkaz výše uvedenou fotokopii dopisu ing. J. F. ze dne 5. 3. 2003. Stěžovatel uvedenou fotokopii obsahující razítko podatelny (ze dne 7. 5. 2003) předkládá a upozorňuje na to, že stejná fotokopie (tedy včetně razítka podatelny) je součástí správního spisu, jak byl postoupen stěžovatelem Městskému soudu v Praze.

Za podstatný důvod pro podání kasační stížnosti stěžovatel považuje rovněž skutečnost, že Městský soud v Praze v rozporu se zákonem přenáší důkazní břemeno na stěžovatele, když v závěru odůvodnění svého rozsudku vznáší požadavek, aby stěžovatel nenechal celou tíhu dokazování sporných skutečností na žalobci, pokud jde o prokázání, že ve lhůtě do 31. 12. 2002 bylo podáno příslušnému okresnímu úřadu oznámení o souladu honitby se zákonem o myslivosti.

Stěžovatel měl konečně za to, že všechny úkony učiněné jménem žalobce od prosince 2003 byly podány až po rozhodném datu určeném zákonem o myslivosti, tedy po 31. 3. 2003, proto k nim nelze přihlížet.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl polemiku stěžovatele týkající se smlouvy o nájmu honitby, neboť dle názoru žalobce stěžovateli nepřísluší hodnotit nájemní smlouvy soukromých subjektů. Skutečnost, že nájemní smlouva nebyla zaslána v zákonné lhůtě 15 dnů orgánu státní správy myslivosti, nezpůsobuje její neplatnost.

Žalobce nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, že oznámení ze dne 30. 12. 2003 nemohlo být podáno, když v té době mohl za žalobce jednat pouze likvidátor a to pouze v rozsahu vyplývajícím z jeho pravomoci. Žalobce uváděl, že zmíněné oznámení bylo podáno až poté, kdy byla již likvidace honebního společenstva zrušena a likvidátor odvolán.

Podání ing. J. F. ze dne 5. 3. 2003 oznamující správnímu orgánu zrušení žalobce je podle žalobce nicotným podáním, neboť ing. J. F. nebyl statutárním orgánem Honebního společenstva Podbřezí. Tím byl pouze JUDr. J. S.

Žalobce dále nesouhlasil s námitkou stěžovatele týkající se důkazního břemene. Žalobce připomíná, že k prokázání skutečnosti, že v roce 2002 došlo k úkonům nutným k transformaci Honebního společenstva Podbřezí, navrhoval výslech pracovníka Okresního úřadu v Rychnově nad Kněžnou ing. H., který v té době zpracovával agendu myslivosti.

Kasační stížnost je důvodná.

V rámci jejího posouzení se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve jednak tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu a také tím, zda zde nejsou další vady řízení před krajským soudem, k nimž by Nejvyšší správní soud musel přihlížet i nad rámec kasační stížnosti z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že většinu kasačních námitek stěžovatele nemohl vůbec meritorně posuzovat pro vady rozsudku krajského soudu spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů, jež ho skutečně činí nepřezkoumatelným. Jak vyplývá již z výše uvedené rekapitulace, ta část odůvodnění rozsudku, v níž se měl městský soud vyjádřit ke skutkovým a zejména právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů a předeští v daném případě závazný právní názor pro stěžovatele, je tvořena z valné části

toliko pasážemi převzatými z publikovaného rozsudku jiného krajského soudu, a to takřka doslovně. Tento judikát je nepochybně ve věci relevantní a bylo by jistě na místě, pokud se městský soud s jeho závěry ztotožnil, část z této argumentace s patřičným vysvětlením a odkazem použít, kdyby ovšem městský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto závěry jiného krajského soudu pro jeho rozhodnutí v dané věci. To se však v daném případě vůbec nestalo, přičemž je zřejmé, že Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, k uvedeným závěrům dospěl v jiné, skutkově i právně odlišné věci a že pouhé zopakování této argumentace bez dalšího komentáře nemůže být dostačujícím pro řešení sporných otázek v daném případě.

Jak již bylo řečeno, Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, shledal nezákonným postup správních orgánů, které při transformaci příslušného honebního společenstva postupovaly analogicky podle § 20 zákona o myslivosti, tedy vyžadovaly jeho novou registraci. V daném případě však stěžovatel takovou analogii nepoužil a novou registraci žalobce nevyžadoval, značná část převzaté argumentace tedy na předmětnou věc vůbec nedopadá. Stěžovatel zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, jímž byly žalobci stanoveny pro společenstevní honitbu Podbřezí jakostní třídy, minimální a normované stavy, požadovaný poměr pohlaví, věková skladba zvěře a koeficient očekávané produkce, neboť dospěl k závěru, že žalobce, tedy Honební společenstvo Podbřezí, ač řádně a včas provedlo transformaci dle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, přesto zaniklo na základě rozhodnutí valné hromady o jeho zrušení, a dále dospěl k závěru, že zanikla rovněž honitba žalobce, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě, tedy do 31. 12. 2002, nepodal u orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti ve smyslu § 69 odst. 1 citovaného zákona. S těmito závěry žalobce nesouhlasil a v žalobě mj. uváděl, že ještě před skončením likvidace došlo zákonným postupem k revokaci rozhodnutí o zrušení tohoto honebního společenstva. Žalobce byl dle svého tvrzení neoprávněně vymazán z rejstříku honebních společenstev ještě před skončením likvidace. Pokud jde o honitbu, žalobce uváděl, že pro výše zmíněný návrh dle § 69 odst. 1 cit. zákona postačovalo podle jeho názoru ústní oznámení, což bylo dle jeho tvrzení jménem žalobce učiněno, přičemž odkazoval na prohlášení ing. V. H., který byl v rozhodné době pracovníkem okresního úřadu, tedy v té době příslušného orgánu státní správy myslivosti. Navíc měl žalobce za to, že dle dikce § 69 odst. 1 zákona o myslivosti neměl ani povinnost takový návrh podávat, neboť jeho honitba přesahovala zákonem stanovenou minimální výměru (500 ha) a splňovala dle jeho tvrzení i ostatní požadavky na tvorbu honitby vymezené v § 17 zákona o myslivosti.

Městský soud v Praze se tedy měl s těmito žalobními námitkami řádným způsobem vypořádat a v jejich rámci přezkoumat uvedené závěry žalobou napadených rozhodnutí. Městský soud se tedy měl zabývat nikoli tím, zda došlo k zániku honebního společenstva na základě § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť stěžovatel v prvostupňovém rozhodnutí jasně konstatoval, že v daném případě honební společenstvo na valné hromadě dne 28. 2. 2003 přijalo nové stanovy a zvolilo nové orgány tak, aby naplnilo znění § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, ale měl se zabývat tím, zda skutečně došlo k zániku žalobce na základě rozhodnutí téže valné hromady o zrušení honebního společenstva (§ 25 odst. 1 písm. c/ zákona o myslivosti) a na základě jeho následného výmazu z rejstříku honebních společenstev. V této souvislosti měl Městský soud v Praze vzít v úvahu, že honební společenstvo se dnem uvedeným v rozhodnutí valné hromady pouze zrušuje, tedy zániku honebního společenstva výmazem z příslušného rejstříku předchází obdobně jako u obchodních společností a řady jiných právnických osob jeho likvidace, na níž se podle § 25 odst. 2 zákona o myslivosti použijí předpisy o likvidaci majetku a závazků obchodních společností. Městský soud měl tedy posoudit, zda v dané věci došlo k výmazu žalobce z rejstříku honebních společenstev v souladu se zákonem a zda bylo případně rozhodnutí valné hromady o zrušení společenstva platně revokováno.

Městský soud v Praze se ovšem těmto otázkám vůbec nevěnoval, přičemž pouze odkázal na to, že fotokopie oznámení ze dne 5. 3. 2003 o zmíněném rozhodnutí valné hromady žalobce, na jehož základě byl proveden výmaz žalobce z rejstříku honebních společenstev, není označena razítkem podatelny příslušného správního orgánu. Stěžovatel důvodně poukazuje na to, že fotokopie, včetně razítka podatelny, byla součástí spisu, jak byl postoupen stěžovatelem Městskému soudu v Praze, resp. fotokopie zmiňovaného podání se ve spise nachází dvakrát, jednou bez razítka podatelny Městského úřadu Dobruška a jednou včetně tohoto razítka. Tuto skutečnost Městský soud v Praze přehlédl. Především je ale třeba zdůraznit, že otázka, zda je na uvedené listině razítko podatelny či nikoliv, není v dané věci vůbec podstatná, neboť samotná skutečnost, že uvedené oznámení bylo Městskému úřadu v Dobrušce doručeno, není mezi stranami sporná a uváděl ji i žalobce. Bylo tedy na místě se vyjádřit k následkům, jaké mělo na existenci Honebního společenstva Podbřezí usnesení valné hromady o jeho zrušení ze dne 28. 2. 2003, jak již bylo naznačeno výše.

Pokud jde o existenci společenstevní honitby, je třeba zdůraznit, že žalobou napadená rozhodnutí netvrdila, že by honitba žalobce nedosahovala zákonem požadované minimální výměry 500 ha, jako tomu bylo ve věci posuzované v citovaném judikátu jiného krajského soudu. Městský soud v Praze se tedy měl zabývat především tím, za jakých podmínek vznikala podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti dosavadnímu honebnímu společenstvu, jehož honitba splňovala požadavky na zákonem stanovenou výměru, povinnost podat pod sankcí zániku honitby do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem. Jde tedy o to posoudit, zda tato povinnost vznikala v každém takovém případě, jak předpokládá žalobou napadené rozhodnutí, nebo pouze v těch případech, kdy honitba nesplňovala ostatní požadavky na tvorbu honitby (vedle požadované výměry) uvedené v § 17 zákona o myslivosti, v tehdy platném znění, jak je o tom přesvědčen žalobce. Teprve pokud by bylo postaveno najisto, že žalobce měl v daném případě povinnost takový návrh podat, bylo by nutné se zabývat otázkou, zda žalobce skutečně tento návrh v uvedené lhůtě podal a zda k takovému návrhu dle tehdy platného správního řádu postačovala ústní forma podání.

I pokud by městský soud dospěl k závěru, že honební společenstvo ani společenstevní honitba nezanikly, bylo by třeba se dále zabývat otázkou, o jakém návrhu vlastně Krajský úřad Královéhradeckého kraje rozhodoval, neboť je zřejmé, že podání ze dne 30. 12. 2003 nazvané „oznámení o souladu honitby se zákonem č. 449/2001 Sb. o myslivosti“ a podání ze stejného dne nazvané „oznámení o uvedení právní povahy, stanov a orgánů honebního společenstva do souladu se zákonem o myslivosti“ nebyla v žádném případě způsobilá zahájit řízení o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti dle § 69 odst. 1 tohoto zákona, neboť takový návrh mohl být podán jen do 31. 12. 2002. Na druhou stranu je třeba vzít v úvahu, že přílohou jednoho z těchto oznámení byl návrh žalobce na stanovení plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů. Je tedy nutno posoudit postup Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, který sice nejprve oznámil zahájení správního řízení ve „věci registrace Honebního společenstva Podbřezí a ve věci oznámení o souladu honitby Podbřezí a návrhu plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních a normovaných stavů“, posléze však v rozhodnutí stanovil pro společenstevní honitbu Podbřezí toliko jakostní třídy, minimální a normované stavy, požadovaný poměr pohlaví, věkovou skladbu zvěře a koeficient očekávané produkce s tím, že předmětná honitba byla již uznána výše uvedeným rozhodnutím Okresního úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 3. 2. 1993 a jejím držitelem je žalobce. Krajský úřad tedy v daném případě nerozhodoval o uznání honitby dle § 18 a § 29 zákona o myslivosti, neboť zde se nejednalo o novou honitbu, ale o honitbu již existující, která byla uznána podle předchozích právních předpisů, avšak rozhodoval na základě analogického použití § 29 odst. 3 zákona o myslivosti o návrhu na stanovení jakostních tříd, minimálních a normovaných

stavů, věkové skladby a koeficientu očekávané produkce této honitby. Byl to tedy krajský úřad, kdo v daném případě použil analogie zákona, nikoli stěžovatel, který jeho rozhodnutí posléze zrušil. Je tedy nutné posoudit, zda mj. ve světle principů, které městský soud bez dalšího převzal z citovaného judikátu, se v daném případě jednalo o analogii přípustnou, či nikoli.

Všechny tyto nanejvýš relevantní otázky ovšem městský soud opominul a namísto toho použil argumentaci z jiného soudního rozhodnutí, která sama o sobě bez bližšího vysvětlení nemohla věc plně objasnit. Nezbyvá tedy než uzavřít, že řízení před tímto soudem trpělo vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro jeho nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Výše naznačenými otázkami se tedy městský soud bude zabývat v dalším řízení. Pokud Městský soud v Praze zjistí, že pro takto vymezený přezkum žalobou napadených rozhodnutí neposkytují rozhodnutí stěžovatele a jim předcházející správní řízení dostatečný podklad, ať již pro absentující důvody či pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, zruší žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), příp. b) s. ř. s. a věc vrátí stěžovateli k dalšímu řízení, v takovém případě však musí zcela konkrétně a jednoznačně uvést, se kterými otázkami se správní orgán řádně nevypořádal, resp. které pro věc rozhodné skutkové okolnosti nebyly řádně objasněny. I v tomto případě bude navíc Městský soud v Praze povinen se vypořádat s těmi žalobními námitkami, jejichž posouzení případně konstatovaný nedostatek důvodů rozhodnutí stěžovatele či nedostatečné zjištění skutkového stavu nebrání, jako je např. žalobcem uplatněný žalobní bod týkající se namítané podjatosti předsedy rozkladové komise stěžovatele.

Řízení před městským soudem je navíc zatíženo další vadou, k níž Nejvyšší správní soud musí přihlídnout z úřední povinnosti. Městský soud totiž opominul, že správního řízení, které vedl stěžovatel, se vedle žalobce účastnila také sousední honební společenstva a myslivecké sdružení, přičemž právě na základě odvolání Honebního společenstva Spáleniště a Mysliveckého sdružení Domašín-Spáleniště, byť opožděných, došlo postupem dle § 60 a § 65 a násl. správního řádu k přezkoumání a zrušení původního rozhodnutí krajského úřadu. Z podání těchto subjektů i z rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že sporná otázka existence žalobce a jeho honitby souvisí také s určitými nejasnostmi ve vymezení území a hranic této honitby. Je tedy zřejmé, že subjekty, jež se účastnily předmětného správního řízení, patří mezi osoby, jež mohly být ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním žalobou napadeného rozhodnutí či jeho případným zrušením městským soudem. Městský soud v Praze tedy jednal v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s., jestliže tyto osoby neuvědomil o probíhajícím soudním řízení a nevyzval je, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Tím těmto osobám odňal možnost tato práva uplatňovat, tedy mimo jiné se k věci vyjádřit jak v rámci řízení o předmětné žalobě, tak následně v řízení o podané kasační stížnosti. Skutečnost, že žalobce tyto osoby v žalobě neoznačil, ač k tomu byl povinen, nemůže jít k jejich tíži. Dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68, dostupný na www.nssoud.cz) je uvedené porušení procesních ustanovení městským soudem vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ a § 109 odst. 3 s. ř. s.) a je tedy rovněž důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost v uvedeném rozsahu důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu